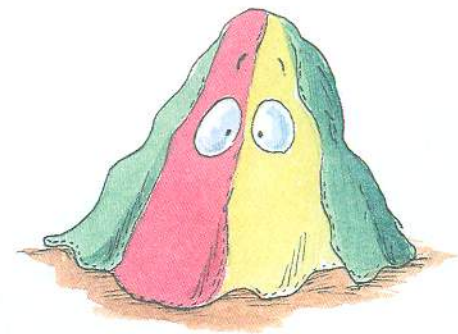

Примірка

Вранішнє сонце осявало долину Вулканосів. Сім'я Фламбії щойно зробила зарядку, а родина Крато ситно поснідала. Батьки Крато й дідусь Вулко, розлігшись на схилі вулкана, вигрівали на сонечку свої животи, наповнені агрусовими мюслі та вогняною шипучкою.

Магмалія, мама Фламбії, вилізла з кратера.

— Увага! Примірка! — крикнула вона й витягла з вулкана здоровенний згорток тканини.

Тато Крато, Ерупто, зацікавився й припіднявся.

— Що це? Піжама для вулкана?

— Чи шапочка для душу? — захихотіла мама Лавана.

— Гадаю, це спортивний костюм, — пробурмотів дід Вулко.

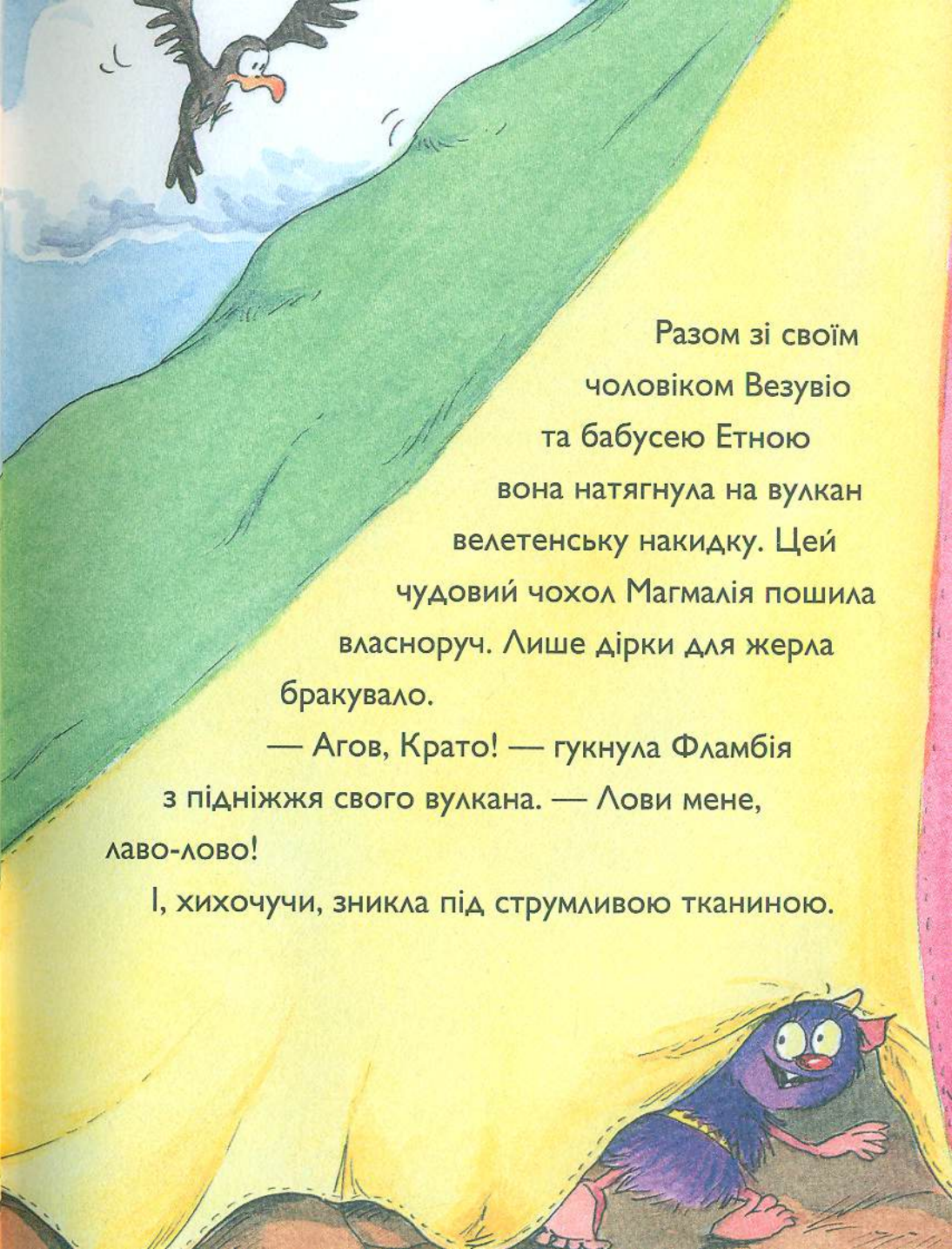
— Це вогнетривкий чохол. Щоб наш вулкан мав охайний вигляд. Звісно, ви в цьому геть нічого не тямите, — пояснила Магмалія і наморщила носа.

Разом зі своїм чоловіком Везувіо та бабусею Етною вона натягнула на вулкан велетенську накидку. Цей чудовий чохол Магмалія пошила власноруч. Лише дірки для жерла бракувало.

— Агов, Крато! — гукнула Фламбія з підніжжя свого вулкана. — Лови мене, лаво-лово!

І, хихочучи, зникла під струмливою тканиною.

Крато не треба було просити двічі. Він миттю з'їхав вулканічним схилом, перелетів на газопуковому зиплайні через річку й прокричав:

— Вогняні гармати, я їду шукати!

І теж хутко зник під накидкою. За ним шугонув і його улюбленець, дракончик Смок.

Пукокуля

— Зараз я тебе впіймаю! — пообіцяв Крато й побіг під тканиною довкола вулкана.

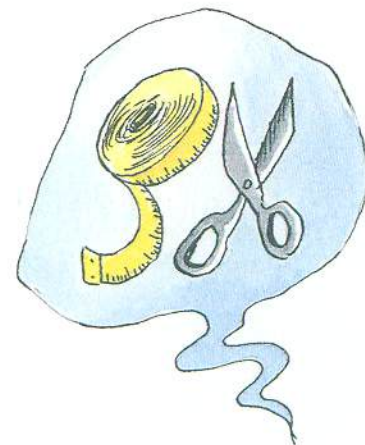
— І не мрій, квола ти пампушко! — крикнула Фламбія з іншого боку.

Тим часом Магмалія та бабуся Етна гарненько розправили чохол. Відступили на крок назад.

— Ідеально сидить! Лишилося дірку зробити. Везувію, принеси, будь ласка, рулетку й ножиці! — попросила Магмалія.

— Рулетку! Ножиці! Слухаюсь! — крикнув Везувію й шмигнув у кратер.

Крато з Фламбією гасали навколо вулкана. Струмлива тканина тріпотіла над ними,

торкаючись їхніх маківок,
мов теплий вітер.

А всередині вулкана тато
Везувіо теж відчув вітер...
Небезпечно гарячий вітер
у своєму животі!

Там назрівав пук. Дуже
дивно, бо ж на сніданок
Везувіо з'їв лише кілька
колосків органічної
пшениці. І от, зупинившись
із рулеткою в руках просто
під кратером вулкана, він
раптом не зміг стриматися.
Бум, бах, пшик, пих!

— Обережно! Вогняний
пук! — закричав Везувіо.

Вогняна куля вирвалася
з кратера й злетіла. Вжух!
Вогнетривкий чохол напнувся,
наповнившись теплим повітрям.

— О НІ-І-І! — Магмалія в розпачі схопилася
за вуха. — Мій чохол!

— Держіть міцніше! — бабуся Етна спробувала
втримати тканину, але впустила. Накидка, як
повітряна куля, вже почала здійматися над
вулканом. І злітала все вище й вище. На сусідньому
вулкані катулялися від сміху батьки Крато
й дід Вулко.

— Чохол чух-чух! — веселився Ерупто. —
Як чудово, що ви дали йому трошки політати!

Дід Вулко реготав, ляскаючи себе
по стегнах, і аж беркицьнувся
навznak.

Але вже наступної миті
родині Крато стало
не до сміху.

Пукокуля піднялася
над вулканом. З пра-
вого її боку звисала
Фламбія, а з лівого —
Крато.

